

גליון 520
שנה י"א תשפ"ב

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

תורה למשפחה לקיימן על האישור לפרויקט המבית

סיפורי חז"ל

אמר רבי חזקיה כך תהיה גאולתם של ישראל כשתאיר להם שמש הגאולה

רבי חזקיה ורבי יוסי בן חלפתא הלכו בדרך השכימו לצאת אחר חצות הליל. אמר רבי יוסי לרבי חזקיה, למדנו שראוי לו לאדם לצאת לדרך עם אור היום והנה אנו הולכים בלילה. השיב לו רבי חזקיה, יוסי בני, הקשב נא לקולם הנעים של גלגלי החיות שהם משבחים את הקב"ה ושרים לכבודו. הטה רבי יוסי את אוזנו ושמע שהיו אומרים "וה' לעולם ישב" (תהלים ט' ח) שאל אותו רבי חזקיה האם יודע אתה איזו משמרת של מלאכים אומרים פסוק זה ששמעת? וכשהשיב רבי יוסי שאינו יודע, גילה לו רבי חזקיה את כל שמות המלאכים של כל משמרת. עד עלות השחר הלכו שניהם, ראו שנחשך מאוד ואחר כך האיר השחר. אמר רבי חזקיה כך תהיה גאולתם של ישראל כשתאיר להם שמש הגאולה, לפני כן תבואנה עליהם צרות, ובתוך הצרות בעיצומן של תלאות, יאיר עליהם אור גדול, אורו של הקדוש ברוך הוא.

(זוהר חדש בראשית ו)

פרשת השבוע

גדולה ונוראה בוערת לפניו, ולהבותיה עולות עד לב השמים והוא לשם קדושת שמו יתברך שובר את טבעו ומפיל עצמו לתוך האש על קידוש השם, ומחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, נמצא שאינו שוכב או יושב בטל אלא מקיים מצות עשה דאורייתא שהיא יסוד האמונה והעמוד הגדול שכל בית ישראל נשען עליו.

אשר תקראו אתם (כ"ג - ד')

מנהג הוא אצל חסידים, שכשמתארח בעיר אחד מהצדיקים, אין אומרים או תחנון בתפלה. והיה מעשה שהרה"ק רבי יחזקאל משינאווא זיע"א התארח שבועות מספר בעיר מיליץ, וכל ימי שבתו שמה לא אמרו חסידיו תחנון. ואמר הצדיק הנה הטעם שהחסידים אינם אומרים תחנון כשמתארח חכם בעיר הוא, כי תלמיד חכם הוא כידוע בחינת שבת וי"ט, ובשבת וי"ט אין אומרים תחנון. אבל זה טעם רק לחסידים לפי שיטתם ודעתם שמחויקים אותי לת"ח, אבל אני בעצמי שיודע אני מיעוט ערכי, שאינני כלל בגדר ת"ח וצדיק, למה זה אין אני אומר תחנון? אלא הרי דרשו חז"ל, 'אשר תקראו אותם' אל תקרי 'אותם' אלא 'אתם', אתם אפילו שוגגין, אתם אפילו מזידין. ולכן אפילו טועים בי הרי אני מ"מ בבחינת שבת וי"ט, וגם אני איני צריך לומר תחנון.

ונקדשתי בתוך בני ישראל (כ"ב ל"ב) מסופר: כאשר ביקש ניקולאי הצאר הרוסי להפריע לבני ישראל לקיים את דתם, ולגזור עליהם גזירות ה"השכלה", נסעו לפטרבורג הבירה גדולי רוסיה ובראשם הרה"ק רבי מנחם מענדל מליובאוויטש "הצמח צדק" זיע"א והרה"ק רבי יצחק מוואלוז'ין זיע"א כדי להעביר את רוע הגזירה. כשהגיעו לפטרבורג השמיע שמה "צמח צדק" דברים קשים בתקיפות יתירה, עד כי התרו בו ראשי המלוכה שיענש על כך, אבל הרבי לא נרתע. שאל אותו רבי יצחק מוואלוז'ין איך יהיו מר להכניס עצמו בסכנה? והרי יאבד בזה את חלקו לעולם הבא. השיב לו הרבי, אם לא יהיה לכלל ישראל עולם הזה, מה צורך לי בעולם הבא של הקב"ה, ועוד התורה אומרת "ונקדשתי" ולקידוש השם אין לו שיעור.

ונקדשתי בתוך בני ישראל (כ"ב ל"ב)

מסופר על הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א, שהיה מבקש מאת אנשי שלומו, כי בכל שעה של בטלה יהיו כל מעייניהם בפסוק "ונקדשתי בתוך בני ישראל" שהוא מצות עשה, וזו היתה לשונו: בכל עת ובכל רגע שאדם פנוי ואינו עוסק בתורה הקדושה, ובפרט בעת שהוא יושב בטל לבדו בחדרו, או שוכב על מטתו ואינו יכול לישון, יהרהר במצות עשה "ונקדשתי בתוך בני ישראל" ידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 8:03 ת"א: 8:06 ר"ת: 8:38

פרשת אמור

זמני כניסת השבת
ירושלים: 6:47 ת"א: 7:02

הוא כן אחי הרי הוא יהודי

סיפור זה קרה בפולין לפני למעלה ממאתיים שנים, בין היהודים הרבים שחיו שם, חי גם סוחר יהודי שמסחרו היה בקניית ומכירת פשתן, הוא היה קונה את יבול הפשתה מהפריצים בעלי האחוזות הגדולות ומוכר את הפשתן למדינות אחרות, הוא היה עשיר גדול ובעל צדקה, והיתה לו רגישות מיוחדת למצוות פדיון שבויים, והיה מוסר את נפשו על קיום מצווה זו. באותם ימים החזיקו בעלי האדונים הנוצריים חוכרים יהודים שהתקיימו על חכירת הזכות להחזיק בית מרוח, פונדק דרכים וכדומה. כאשר קרה והחוכר היה מפגר בתשלום דמי החכירה, היה הפריץ שלא היה אוהב ישראל מובהק זורק אותו לבית הכלא, או לוקח ילד מילדיו בתור משכון עד שהחוב יסולק.

דבר כזה מלבד עגמת הנפש שבדבר, היה בו משום סכנת נפשות לחוכר, יען כי באותם הימים היה הפריץ שליט יחיד באחוזות, וכל מי שהיה תחת ידיו היה מסור לו לשבט ולחסד. במסגרת מסחרו נוהג היה סוחר הפשתן להתעניין אצל כל פריץ לפני חתימת העסקה על מצב החוכרים היהודיים שלו, איך הולך להם, אם יש להם פרנסה? וכו'. אם שמע על חוכר הנתון בקשיים, לא נח ולא שקט עד שהצליח לשכנע את בעל האחווה שייקל את תנאי החכירה וימתין עם תשלום החוב, או ישחרר את המשכון החי, אם לא הצליח, היה הוא בעצמו פודה את העצור, על ידי כך ששילם את כל החוב שהלה חייב לפריץ שלו.

פעם אחת נסע הסוחר בעגלה שלו, העגלון והסוחר נמנו קצת עד שהמושכות נשטמו, והסוס רץ למקום שנשאוהו רגליו. מן הסתם סטה מן הדרך שהסוחר התכוון לנסוע בה. לפתע הם נתקלו בכרכה הדורה העומדת לצידי הדרך, והעגלון המגדף מנסה לתקן את הציר השבור. הסוחר פקח את עיניו וראה פריץ חסר סבלנות יושב בכרכה ומעיף מבטי זעם לעבר העגלון המזיז ומנסה לתקן את השבר ללא הצלחה. הוא שאל את הפריץ אם יוכל לעזור לו במשהו?

הנשאל שמח להודמנות להיחלץ ממצבו הביש, לאחר שהתייאש מהסיכוי שהעגלון יצליח לתקן את הציר השבור, הוא אמר לסוחר היהודי כי הוא מאד צמא והוא רוצה לשתות משהו, ויהיה אסיר תודה אם יואיל להוביל אותו לבית המרוח הנמצא במרחק של רבע שעה נסיעה מכאן, הוא אפילו הבטיח לכבד את הסוחר בשתייה הגונה של יי"ש. הסוחר השיב כי על היי"ש הוא מוכן לוותר, אך את הפריץ הוא יוביל בכבוד גדול. האדון נכנס מיד לעגלתו של הסוחר, והם נסעו בכיוון האמור, הסוחר הבחין מיד שסוסו סטה מן הדרך בשעה שנמנו. אולם כך נגזר מן השמים כי הוא יעשה טובה לפריץ זה חשב לעצמו הסוחר.

בעת נסיעתם שוחחו השניים, וכאשר נודע לפריץ כי מטיבו הנו סוחר בפשתן, הזמינו לבוא אליו בעת קציר הפשתה כדי לקנות אצלו את היבול. הסוחר רשם את שמו וכתובתו של הפריץ, והבטיח לבוא אליו בבוא העת כדי לעשות עסק, בינתיים הגיעו לבית המרוח והפונדקאי רץ החוצה כדי לברך את הפריץ ולהזמינו לבוא פנימה, הוא ערך להם שולחן עם מפה לבנה, שם משקה, דגים ממולאים ושאר מיני מאכלים, והאדון הטיב את לבו בעוד שהסוחר נכנס לחדר סמוך, רחץ את ידיו והתפלל מנחה. בהגיעו ל"עלינו" שמע את קולו המצווה

של הפריץ שגער בפונדקאי כשהוא כבר שיכור למחצה: זכור מושקה, יותר לא אאריך לך את מועד הפירעון. מדברי התחנונים של בעל בית המרוח הגיעו לאזני הסוחר רק מלים אחדות אדון יקר ורב חסד, היתה זו שנה קשה, שלגים וגשמים. בסיימו את תפילתו מיהר הסוחר לצאת לדרך, הפונדקאי ביקש לכבד אותו במאכל כלשהו, אולם הוא אמר כי בין כה איבד ומן רב על ידי זה שסטת מן הדרך, ועתה עליו למהר למחוז חפצו, יחד עם זאת הוא שאל את הפונדקאי אם יש לו קשיים ביחסיו עם הפריץ? השם יתברך יעזור לי השיב הפונדקאי, הפריץ כבר האריך לי את המועד פעמים אחדות ועד כה הצלחתי איכשהו להסתדר אתו אני מקווה כי ה' יעזור לי גם להבא.

הקיץ חלף הלך לו, ועבר גם זמנו של קציר הפשתה, הסוחר נזכר בפריץ שאת כתובתו רשם בשעתו, והחליט לנסוע אליו, הלה קיבלו בידידות, ומיד הסכימו על מחיר ועל גובה דמי הקדימה שישולם עד להשלמת העסקה. הסוחר ראה מיד כי הפעם עשה עסק מצויין ויהיה לו רווח יוצא מן הכלל מהעסקה הזאת, גם הפריץ היה מרוצה כי לא ציפה לקבל מחיר כה טוב תמורת יבול הפשתה שלו. תוך כדי שיחה שוב הודה לסוחר על הטובה שעשה לו כאשר חילץ אותו ממצוקתו על אם הדרך, ומה שלום החוכר שלך ההוא מבית המרוח שם איפה שהיינו? התעניין הסוחר לדעת,

אה ההוא, כבר איבדתי את סבלנותי ביחס אליו, השיב הפריץ נרגז קמעה הוא, כבר יושב אצלי בבית הכלא עד שאשתו תצליח לגייס את הסכום שהוא חייב לי בתור דמי חכירה. הסוחר נחרד לשמע הדברים הוא ניסה לשדל את הפריץ שיתן ארכה נוספת ויאריך את מועד תשלום, וכאשר נתקל בסירוב מוחלט, שאל כמה כסף חייב הפונדקאי המסכן בתור דמי חכירה של בית המרוח שלו? הפריץ נקב בסכום שהיה זהה בדיוק לסכום של דמי הקדימה שעליו הסכימו קודם לכן למימוש העסקה של קניית יבול הפשתה. הוציא איפוא הסוחר את הסכום מכיסו, נתנו לפריץ ואמר לו שזה בשביל סילוק חובו של מושקה החוכר. הפריץ היה מוכה תדהמה, הרי הוא זר לך לחלוטין אין אתה מכירו ולא קרוב שלו, איך אתה יכול להוציא סכום גדול כזה בשביל אדם שאינו אחיך? שאל הפריץ, "הוא כן אחי הרי הוא יהודי" השיב הסוחר קצרות, קם והתכוון ללכת. ומה יהיה על העסקה שלנו? שאל הפריץ, והסוחר השיב כי לצערו הוא חייב לוותר על העסקה כי אין אצלו יותר כסף לתת דמי קדימה, כפי שהסכימו ביניהם. עתה נדהם הפריץ עוד יותר ולתימהונו לא היה גבול, מימי לא ראיתי דבר שכזה אמר, להקריב סכום כזה ועוד לוותר על עסק, וכל זה בשביל איזה יהודי לא קרוב ולא מכר?

לאחר הרהור מה הוא אמר לסוחר שעמד ללכת, אני רואה שאתה אדם ישר והגון, אני מוכן איפוא לסמוך עליך ולחתום אתך על העסק, מבלי לקבל דמי קדימה כמקובל. באומרו זאת התיישב הפריץ אל שולחן הכתיבה שלו וחתם על החווה, ומיד הגישו לסוחר, לאחר מכן הוא ציווה להעלות את מושקה החוכר מן הבור ולהביאו לפניו, בעל בית המרוח עמד בקושי על רגליו בגלל הרעב והעינויים שהיו מנת חלקו בכלא של הפריץ, עתה נאמר לו כי הוא חייב להודות על שחרורו לסוחר הפשתן שריחם עליו, הוא שילם את החוב שלך אמר לו הפריץ, הוא עמד כמי שעדיין אינו מאמין שאכן זה מה שארע, אתה יכול להמשיך ולהחזיק בבית המרוח, אולם אל תשכח לשלם את דמי החכירה בזמן, לא כל יום קורים ניסים כאלה.

משל ונמשל

בזכות האנשים הפשוטים מגידי התהילים

משל למלך אחד שיצא עם בני לווייה ליער לצוד צייד, וכדי להקל על עצמו לבש בגדים פשוטים, פתאום התחיל לרדת עליהם גשם שוטף, וכל שרי המלוכה נתפורו לכל עבר למצוא להם מקום מחסה, והמלך נשאר לבדו בסכנה גדולה, מחמת ריבוי הגשם רץ המלך ביער וחיפש גם הוא מקלט, עד שמצא בית כפרי אחד ונכנס לתוכו, קיבלו הכפרי בסבר פנים יפות נתן לו בגדים להחליף, האכילו והשקו מאכלים פשוטים משלו, הסיק את התנור והשכיב על ידו את המלך לחמם את גופו הקופא מקור, נרדם המלך ושנתו ערבה לו מאוד שלא טעם טעם שינה מתוקה כזו מימיו. והשרים חיפשו את המלך עד שמצאוהו ישן בבית הכפרי, ביקשוהו שיחזור עמם ולא רצה, אמר להם המלך בשעה שהייתי בסכנה ברחתם כולכם וכל אחד חשב רק על עצמו, רק הכפרי הזה הכניסני לביתו, האכילני והשקני וישנתי אצלו שינה מתוקה שכמותה לא טעמתי מימי, עתה איני נוסע אלא בעגלתו של הכפרי ובאלה הבגדים הפשוטים שהכפרי נתן לי.

והנמשל בימות המשיח ירד מבול של אפיקורסות על העולם, ויכוסו כל ההרים הגבוהים, ואפילו בארץ ישראל שבה לא יהיה מבול, מכל מקום מכוח הזרם החזק של המבול, יתזו המים גם למקומות הכשרים וייכנסו גם ללבבות הכשרים, ושום חכמות לא יועילו בימים ההם, והקב"ה ינהל את המלחמה באפיקורסות רק בעזרת האנשים הפשוטים מגידי התהלים בפשטות. ולכן כשיבוא משיח צדקנו יתנו הם האנשים הפשוטים הללו כתר מלוכה בראשו.

(בשם הרה"ק רבי נחמן מברסלב זיע"א)

כאשר הסוחר שעמד ללוות את החוכר הביתה עמד כבר ליד הדלת, קרא לו הפריץ ואמר לו: יש לי גיס בעל אחווה גדולה אף הוא, וגם הוא מגדל פשתה ומעוניין למכרה, הבה ואתן לך מכתב אליו, באומרו ואת התיישב שוב ליד השולחן וכתב מכתב לגיסו ובו תהילות ותשבחות לסוחר והמלצה חמה למכור לו את יבול הפשתה, הוא הבטיח לגיסו שכדאי לו, ועסק טוב יעשה עם הסוחר היהודי הזה. הסוחר הוביל את החוכר המאושר חזרה אל חיק משפחתו, השמחה היתה גדולה ורק דבר אחד העיקר על לבו של החוכר שזה עתה שוחרר מבור הכלא. הוא לא ידע כיצד יוכל להחזיר למיטיבו את הכסף שהוציא למענו, אולם הסוחר הרגיעו ואמר לו כי מצווה גדולה כזו של פדיון שבויים אין הוא מוכן למכור בשום כסף שבעולם, מלבד זה הוא הוסיף, אני צפוי עתה לרווח הגון בתוצאה מהעסק שעשיתי עם הפריץ, רווח שיהיה גדול בהרבה מהסכום שהוצאתי על פדיוןך, וזה הרי ממש בלתי צפוי, ואם תרצה אפשר לומר כי זה ב"זכותך" ומגיע לך דמי תיווך על העסק המוצלח, יהא איפוא הסכום הזה נחשב באילו קיבלת בתור דמי תיווך.

מאושר ושבע רצון נסע הסוחר אל הפריץ השני גיסו של הקודם, כדי לראות את יבול הפשתה שלו, מאושר על שזכה במצווה הגדולה של פדיון שבויים ושבע רצון על העסק הטוב שעשה, גם כאן אצל האחווה השני היתה קבלת הפנים ידידותית, מיד אחרי שקרא את מכתב גיסו, הוליך אותו הפריץ כדי לראות את הפשתה, ולאחר מכן התיישבו ליד השולחן כדי לעשות את העסקה. תוך כדי דיבור שמע הסוחר לפתע קול בכי של ילד שילל במר נפשו וצעק באידיש "טאטע, מאמע" "אני רוצה הביתה אל אבא ואמא... אבא. אבא. איפה אתה? הסוחר נחרר לשמע הדברים ושאל את הפריץ איך בא לכאן ומה עושה בחצרו ילד יהודי בוכה? אה, זה הבן של החוכר שלי, לקחתי אותו בתור משכון עד שהוא ישלם את דמי השכירות המגיע לי, השיב הפריץ לפי תומו. אחר כך אמר בנימה של הצטדקות כי אין לו סיכוי אחר לקבל את כספו והוסיף אל לך לקחת דבר זה ללב וכי מה זה איכפת לך? בוא נגמור את העסקה שלנו. לא, השיב הסוחר וקם מהשולחן, איני יכול לעשות עסק עם פריץ המסוגל לחטוף ילד מורועות הוריו. קיצורו של דבר, הפריץ שיחרר את הילד ומסרו לסוחר שיחזירו אל הוריו, הוא גם מכר לסוחר את יבול הפשתה שלו מבלי לקחת דמי קדימה, כי הלה נשאר בלי כסף אחרי ששחרר את החוכר, כך התעשר הסוחר שוב הן במצווה נוספת של פדיון שבויים והן בעסק טוב שעשה עם הפריץ, הוא שיבח והודה להשי"ת על ההשגחה הפרטית שהובילה אותו מחיל אל חיל ממצוה אחת אל השניה. אולם השכר הגדול ביותר לו זכה הסוחר, הוא שזכה בשני בנים צדיקי עולם, הלא הם הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א והרה"ק רבי משולם זוסיא מהאניפולי זיע"א.

צ'ין אדם לחברו

כדי שלא לבייש חלילה

מספרים על הגביר ר' צבי גולדבלום מעשירי לונדון, שחי לפני למעלה ממאה שנים, והיה יהודי בעל לב רחב ומכניס אורחים מיוחד במינו. היה גר בבית גדול מוקף בחצר וגן נחמד, ויסד בתוכו נוסף על דירתו, בית כנסת, ובית הכנסת אורחים. לצורך כך שכר אשה עם בנה שיבשלו מדי יום עבור אורחיו, ושילם להם שכר בכל שבוע, תמיד כשבא אורח לביתו, מצא את סעודתו מוכנה לפניו, גם אם בא פתאום ללא הזמנה. בימות החול היו מתאכסנים בביתו כתריסר אורחים באשל מלא, ובשבת כעשרים וחמישה. לאורחיו סיפק מזונותיהם ביד רחבה, לשבת התקין כל מיני סוגי דגים מבושלים ומטוגנים, כל אחד לפי טעמו, עופות שחט לרוב, משקה ובירה חילק כמים, כל ערב כששב מעסקיו, היה נכנס לאורחיו ומתעניין בהם, תמיד אהב להימצא בחברתם ונהג לסעוד עמם כאחד מהם, לא היתה הגבלה למשך האירוח בביתו, יש שהתעכבו שבוע, יש חודש, יש שלשה או ארבעה חודשים ואפילו חצי שנה, ובעל הבית לא אמר די, על אף עושרו העצום נהג בענווה ובשפלות רוח, מלבושיו היו בשיא הפשטות, כי אמר חבל לבזבז מעות על בגדים חדשים, עדיף לתת אותם לאורחים שלי. מסופר שפעם נכנס אליו שלוחא דרבנן יהודי זקן מפולין, הוא קיבלו כדרכו בשמחה

רבה, תיכף ערך לפניו את השולחן, ובראותו כי הינו עייף מטורח הדרך, הודיע לו כי בסיום סעודתו יעלה למעלה בבית, וימצא שם שתי מטות מוצעות אחת עבורו והשניה לאורח שני. כשסיים הלה ארוחתו טעה ונכנס לחדר השינה של בעל הבית עצמו, כשבא ר' צבי לישון נוכח לראות כי לא נשארו לו ולאשתו מטות פנויות, לא רצה להעירו והלכו לישון בחדר אחר על גבי ספסלים, והזהיר שלא יגלה אדם לאורח על טעותו כדי שלא יתבייש חלילה.

קידוש השם של רבה של ירושלים מסופר על הרה"ק רבי יוסף חיים זוננפלד זיע"א, כי בבואו בשנת תרי"ג לירושלים הלך לכותל המערבי בליווי יהודי אחד, בדרך זרק עליו ערבי בעל חנות תפוז רקוב, החזיר לו ר' חיים ואמר לו באידיש 'ישר כח' הערבי לא הבין דבריו והיה סקרן לדעת מה אמר, ובהיות שר' חיים עדיין לא ידע שפה ערבית, פנה הערבי אל מלווהו שיאמר לו מה אמר הלה? הוא גילה לו כי הוא הודה לך ואמר תודה רבה. התפלא הערבי ושאל, מה לזריקת התפוז על פניו ול"תודה רבה"? השיבו ר' חיים בתרגום מלווהו, אני מודה לך שורקת בפני תפוז ולא אבן. התבייש הערבי ממעשהו, ומני אז חילק כבוד לרבי חיים בכל פעם שראה אותו.

תילולא דצדקיא

שבת קודש ו' אייר

הרה"ק רבי יוסף משה מדראגטישין ב"ר יקותיאל זלמן (מגיד משנה - תק"ז)

הרה"ק רבי יצחק הלוי הורוויץ מהמבורג ב"ר יעקב יוקל (תקכ"ז)

הרה"ק רבי משה מטאמבור ב"ר יצחק אייזיק (ת"ר)

הרה"ק רבי יוסף מאיר מספינקא ב"ר שמואל צבי (אמרי יוסף - תרט"ט)

יום ראשון ו' אייר

הגה"ק רבי שלמה אפרים ב"ר אהרן (כלי יקר - שע"ט)

יום שני ח' אייר

הרה"ק רבי ירחמיאל משידלאבצא ב"ר יעקב יצחק מפרשיסחא (תקצ"ט)

יום שלישי ט' אייר

רבי אביגדור קרא ב"ר יצחק (בעל הקנה-קצ"ט)

יום רביעי י' אייר

הרה"ק רבי מאיר מרגלית ב"ר צבי הירש (תלמיד הבעש"ט - מאיר נתיבים - תקנ"ג)

הרה"ק רבי משה מזוהל ב"ר יחיאל מיכל מולאטשוב (תקצ"א)

הרה"ק רבי דוד מטאלנא ב"ר מרדכי מטשענובל (תרמ"ב)

הרה"ק רבי הלל ליכטנשטיין מקאלמא ב"ר ברוך בענדט (תרנ"א)

הרה"ק רבי יוסף תאומים ב"ר מאיר (פרי מגדים-תקנ"ב)

יום חמישי י"א אייר

הרה"ק רבי יצחק מראדוויל ב"ר יחיאל מיכל מולאטשוב (תקפ"ה)

הרה"ק רבי נפתלי מראפשיץ ב"ר מנחם מענדל (תקפ"ז)

הרה"ק רבי יהודה צבי מסטרעטין ב"ר שמואל זנוויל (תרה"ה)

יום שישי י"ב אייר

הרה"ק רבי משה זרח איידליץ ב"ר מאיר (אור לשרים - תקט"ז)

הרה"ק רבי ישעי' מיאנוב (תלמיד הבעש"ט - צוואת הריב"ש - תקנ"ד)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עצונה הלכות

מאת הרה"ג נמילאל בהק רבינו צבי שליט"א מח"ס "גבאי אוד" רסרס יוסף חרס" על המערים.

ספר לפני שבירך (ב')

לכתחילה טוב להזהר מפלג המנחה ואילך, שלא יאמר היום כך וכך, ומכל מקום אם אמר מפלג המנחה היום כך וכך, חוזר וסופר בברכה, כיון שהעיקר כהאומרים שאף מפלג המנחה ואילך, אינו חשוב כלילה אלא לענין תפילה בלבד, וגם להאומרים שהוא כלילה, הרי יש אומרים שאף מצוות מדברי סופרים צריכות כוונה לצאת בהן. (שו"ע הרב סימן תפ"ט סעיף ט"ו)

לע"נ
הרה"ק רבי הלל ליכטנשטיין מקאלמא
ב"ר ברוך בענדט זיע"א
נלב"ע י' אייר תנצב"ה

קרית קרעטשניף רחובות
טל': 052-714471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות "דודי קאר"
הסוכן החרדי שלך להשכרת רכב
מכל החברות 052-7655-222

דודי קאר